

Pablo Hasél i la llibertat d'expressió

written by Germán Gorraiz López | 7 de febrer de 2021

El terme distopia va ser encunyat a la fi de segle XIX per John Stuart Mill, en contraposició al terme eutopia o utopia de Thomas More, i seria “una utopia negativa on la realitat transcorre en termes antagònics als d’una societat ideal”. Les distopies se situen en ambients tancats o claustrofòbics emmarcats en sistemes pseudo-democràtics on l’elit governant (establishment) es creu amb el dret d’envair tots els àmbits de la realitat en els seus plans físic i virtual, no dubtant a restringir els drets bàsics de la ciutadania i estigmatitzar tots els sectors refractaris a la doctrina oficial de l’establishment amb un anatema recurrent.

La llibertat d’expressió a Espanya agonitza davant la nova ofensiva repressora de l’Audiència Nacional que constrenyerà fins al paroxisme la llibertat d’expressió mitjançant la imposició sistemàtica de multes estratosfèriques. El penúltim episodi serà la propera entrada a la presó del raper Pablo Hasél per presumptes “delictes d’enaltiment del terrorisme i injúries a la Corona”. Aquesta croada involucionista té l’Audiència Nacional i el Tribunal Suprem com braços executors del tardofranquisme judicial, tribunals que estarien controlats per l’anomenat “clan dels polítics” en paraules de l’expresident de sala del TS, Ramón Trillo, i on l’objectiu confés seria la implementació de l’anomenada Doctrina Aznar que tindria l’objectiu últim de “criminalitzar grups i entitats díscòles i refractàries al missatge de l’establishment dominant de l’Estat espanyol”.

L’esmentada deriva involucionista del tardofranquisme judicial de l’Estat espanyol està emparat per l’“espiral del silenci” dels mitjans de comunicació de masses de l’establishment (PRISA, Vocento, Grup Planeta, Grup Godó, Grup Zeta, Editorial

Prensa Ibérica, Unitat Editorial, TVE i Mediaset Espanya), teoria formulada per la politòloga alemanya Elisabeth Noelle-Neumann en el seu llibre *l'espiral del silenci. Opinió pública: la nostra pell social* (1977). Aquesta teoria simbolitzaria "la fórmula de solapament cognitiu que instaura la censura a través d'una deliberada i sufocant acumulació de missatges d'un sol signe", de manera que es produiria un procés en espiral o bucle de retroalimentació positiva. A això contribueix l'encefalograma pla de la consciència crítica de la societat actual afavorida per una pràctica periodística perillosament mediatitzada per l'absència de l'exegesi o objectivitat en els articles d'opinió i la liquidació del codi deontològic periodístic que tindria la plasmació en la implementació de l'autocensura i en la submissió *nolis volis* a la línia editorial del seu mitjà de comunicació. No obstant això, donada la massiva resposta popular a l'Estat espanyol així com les campanyes internacionals per denunciar la asimetria jurídica entre el cas Hasél i els contenciosos de l'emèrit, no seria descartable l'aplicació per part del Govern d'un indult a Pablo Hasél i la derogació dels articles 578 i 491 del Codi Penal relatius als delictes d'enaltiment del terrorisme i injúries a la Corona, fets que marcaran una fita en la defensa de l'agònica llibertat d'expressió de la *sui generis* democràcia espanyola.